

Anh Thích Em Lặng Thình

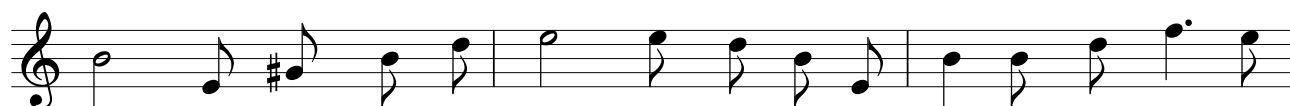
Nguyễn Đức Quang / thơ Pablo Neruda

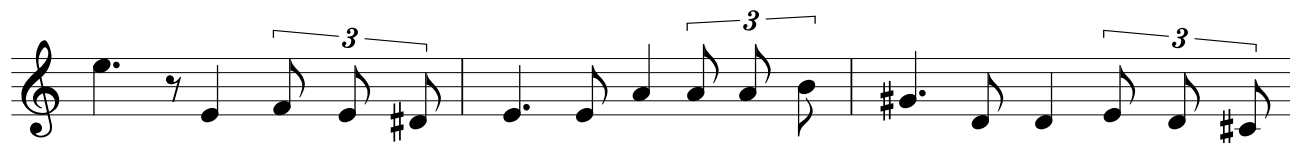
Anh thích em lặng thình, tựa như em đang vắng

mặt. Em nghe tiếng anh từ xa, mà anh không sao tới được. Giống như đôi mắt

em, màu huyền nhưng xa khuất. Giống như một nụ hôn, vừa phong kín môi

em. Anh thích em lặng thình, tựa như ta xa cách thật. Đầu dây dăng em tràn

lan, mà anh không sao bắt kịp. Cố đi tìm mãi thôi, càng lạc vùng hoang

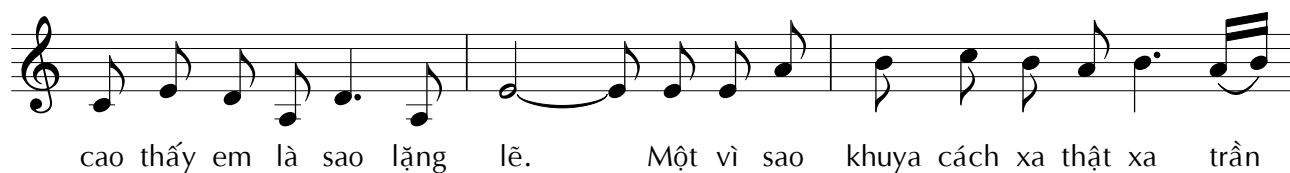
vắng. Cho đến khi rơi vào, rơi vào thình lặng của em. Lần rơi

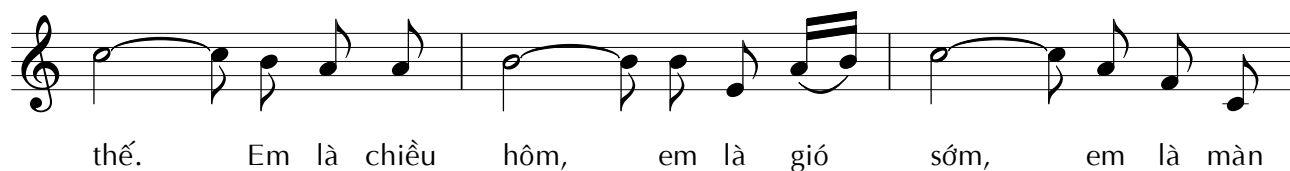
đó, anh nói chuyện với một sắc màu đen sậm màn đêm. Lần rơi

đó, anh ngắt ngày đón đau trong muộn phiền. Chợt nhìn lên

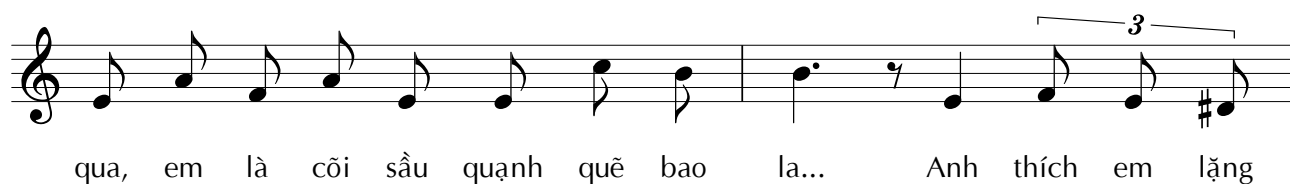
cao thấy em là sao lặng lẽ. Một vì sao khuya cách xa thật xa trần

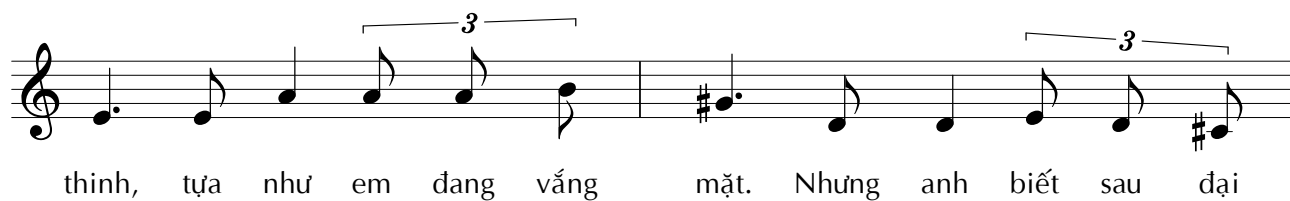
thế. Em là chiều hôm, em là gió sớm, em là màn

đêm, em là cánh bướm, em là nỗi buồn gặm nhấm đêm

qua, em là côi sầu quanh quẽ bao la... Anh thích em lặng

thình, tựa như em đang vắng mặt. Nhưng anh biết sau đại

dương là vùng không gian tím nhạt. Ngồi nhìn lên ánh sao, nụ cười em xanh

ngát. Trong bóng đêm tịch liêu, tim em nhịp vang từng lời yêu...